

List Jakubův Lekce 1—Jakub 1,1

Víra a skutky

Kniha List Jakubův je knihou o skutcích. Obsahuje pouze 108 veršů, ale 60 z nich zahrnuje přímé příkazy. To znamená, že výzvu ke skutkům najdeme téměř v každém druhém verši! Jakub pevně věřil, že to, co jako Kristovi následovníci děláme, je stejně důležité jako to, čemu o něm věříme.

Lidem se někdy zdá, že Jakub protičeí apoštolu Pavlovi. Pavel důsledně vyučoval, že jsme spaseni pouhou vírou. Jakub píše, že víra bez skutků je mrtvá. Jakub však neučí, že nás naše dobré skutky činí spravedlivými před Bohem. On upozorňuje na to, že naše skutky dokazují, že jsme spaseni skrze víru. Nabádá své čtenáře, že nemají pouze souhlasit s křesťanskou věroukou. Jakub chtěl přivést křesťany k tomu, aby souhlasili s pojetím víry prokazované skutky.

Jakub specifikuje, o jaké skutky se jedná. Jde o to, abychom ovládali svůj jazyk, pečovali o chudé a měli vzájemné porozumění. Své pokyny ukotvil v reálném světě. Vyučoval, že dokonce problémy a bolest jsou nevyhnutelné a nezbytné pro náš duchovní růst.

Přemýšlejte: List Jakubův je knihou moudrosti. Často se přirovnává ke starozákonní knize Přísloví. List Jakubův obsahuje podobně jako kniha Přísloví hodně praktické moudrosti pro život. Zaměřuje se na různá témata – náš jazyk, vztahy k ostatním, emoce (např. hněv) a hospodaření s penězi. Právě v těchto oblastech víra působí proměnu našeho chování. Jakmile začnete studovat List Jakubův, setkáte se nejprve s tématem moudrosti: **„Má-li kdo z vás nedostatek moudrosti, ať prosí Boha, který dává všem bez výhrad a bez výčitek, a bude mu dána“** (Jakub 1,5).

Autor Listu Jakubova

Autor se představuje jednoduše jako **„Jakub, služebník Boží a Pána Ježíše Krista“**. Nový zákon zmiňuje několik mužů tohoto jména. Dva z Ježíšových dvanácti učedníků se takto jmenovali. První byl Jakub, syn Alfea (viz Marek 3,18). Bibličtí učenci jsou přesvědčeni, že Jakub, syn Alfeův, může být tatáž osoba jako „Jakub mladší“ (viz Marek 15,40). Druhý učedník jménem Jakub byl synem Zebedea (viz Marek 1,19; 3,17). Jakub, syn Zebedeův, byl umučen v roce 44 (viz Skutky 12,1-2). V Lukášově evangeliu (Lukáš 6,16) nacházíme Jakuba, otce Judy (ne Jidáše Iškariotského).

Nakonec je ještě známý Jakub, Ježíšův bratr (viz Matouš 13,55; Marek 6,3). Vzhledem k tomu, že Jakub, syn Zebedeův, zemřel brzy a zbývající muži jménem Jakub neměli tak velký vliv, nejpravděpodobnějším autorem je Ježíšův bratr Jakub.

V době, kdy Ježíš žil tady na zemi, v něho Jakub nevěřil (viz Jan 7,5). Krátce po Ježíšově vzkříšení se však Ježíš Jakobovi ukázal (viz 1. Korintským 15,7). Zdá se, že právě tehdy Jakub v Ježíše uvěřil. Po Kristovu nanebevzetí se Jakub v Jeruzalémě připojil k Marii a ostatním učedníkům. Spolu s nimi se modlil za příchod Ducha svatého (viz Skutky 1,14).

Jakub pocházel z věrné židovské rodiny (viz Lukáš 2,22.41). To může vysvětlovat, proč měl velký zájem o věřící v Krista židovského původu. Stal se vedoucím jeruzalémské církve (viz Skutky 15,13-21; 21,17-19). Apoštol Pavel ho nazval sloupem církve (viz Galatským 2,9). Historici Josephus Flavius a Eusebius napsali, že Jakub byl kvůli své víře umučen.

Původní čtenáři Listu Jakubova

List Jakubův se považuje za všeobecný dopis. To znamená, že nebyl určen konkrétní církvi (např. Galatským) ani konkrétní osobě (jako např. List Titovi). List Jakubův byl adresován všeobecně „dvanácti pokolením v diaspoře“.

Řecké slovo diaspora se dá přeložit jako „rozptýlení“. Obvykle se týká Židů rozptýlených mimo území Izraele. Tento termín byl nejprve použit v případě Židů, které zajali Babyloňané v roce 586 př. n. l. Později se

slovo diaspora vztahovalo na Židy, kteří zůstali v zahraničí, když se někteří jejich krajané vrátili do Jeruzaléma (viz Ezdráš 1,1-4). Jakub pravděpodobně používá toto slovo k označení křesťanů židovského původu roztroušených po Blízkém východě a Evropě. Patřili k těm, kteří uprchli z Jeruzaléma po Štěpánově smrti (viz Skutky 7,59-8,4) nebo když Kristovy následovníky začal pronásledovat Herodes (viz Skutky 12). Jakub chtěl také oslovit všechny křesťany, z řad Židů i pohanů, kteří žili mimo Jeruzalém.

Přemýšlejte, čemu nás List Jakubův učí o evangelizaci. Jakub si byl velmi dobře vědom toho, že lidé Kristovy následovníky pozorují. Chtěl se ujistit, že způsob jejich života odpovídá tomu, čemu věří, protože pravá víra je též viditelnou vírou. Lidé mohou vidět Ježíše v tom, jak žijeme. Když tento dopis čteme dnes, stále v něm zaznívá, abychom si kladli otázku: Co mé chování sděluje o mém Bohu a mé víře? Pozvěte Ducha svatého, aby vás prostřednictvím Jakubova dopisu učil „evangelizaci, který má základ v pozorování křesťanského života“.

Datum vzniku

Učenci považují List Jakubův za nejstarší knihu v Novém zákoně. Jakub ji nejspíše dokončil několik let po roce 44. Roku 44 se Jakub stal vedoucím jeruzalémského sboru. Kniha neobsahuje mnoho z obvyklých náležitostí novozákonních dopisů. Nenajdeme tam pozdravy přátel, rozloučení ani požehnání. To podporuje názor, že ji Jakub napsal předtím, než se tyto prvky staly standardem.

Styl dopisu

List Jakubův vyznívá spíše jako přednáška než dopis. Obsah má energii. Někdy zní věty úsečně. Příklady jsou živé. Jakub často využíval ke svým ilustracím přírodu, aby jeho vyučování bylo názorné. Jeho ilustrace zahrnují moře, vítr, slunce, sladkou a slanou vodu, stromy a lesní požáry. Často zmiňoval rostliny, plody a rolníky, což odráží zemědělsky zaměřenou společnost té doby. Jeho obrazná řeč, např. neovladatelný jazyk, spálená tráva či trpěliví rolníci, dává smysl v každé době a v každé kultuře.

Je také pozoruhodné, že Jakubovo psaní se velmi podobá Ježíšovu stylu vyučování. Ve skutečnosti při čtení listu narazíme na pasáže, které jsou paralelní s kázáním na hoře (Matouš 5 – 7). Ve svém dopisu se také zmínil o více než 21 starozákonních knihách.

Obsah dopisu nám pomáhá pochopit následující přehled:

- Úvod (1,1)
- Víra a růst (1,2-27)
- Víra a společnost (kapitola 2)
- Víra a řeč (kapitola 3)
- Víra a boj (kapitola 4)
- Víra a praxe (kapitola 5)

Aplikujte PRAVDU!

List Jakubův pravděpodobně odhalí některé oblasti, kde se vaše chování neshoduje s vaším vyznáním. Když k tomu dojde, možná budete v pokušení zpochybňovat Boha nebo ignorovat příkazy, které vás znepokojují. Nebo se můžete rozhodnout, jak navrhl Jakub, „**v tichosti přijmout zaseté slovo**“ (1,21). Přijímat Boží slovo znamená je uvítat, jako byste vítali přítele nebo dar. Takže každý den, než začnete studovat List Jakubův, pozvěte Boha, aby mluvil k vašemu srdci. Požádejte ho, aby vám ukázal, co potřebujete tohoto dne dostat. Pak uvítejte jeho dar s vděčností a touhou po požehnání, které vám přináší.